

המושל לשעבר, מייק האקבי, הגיע השבוע למעלה אדומים, נטע עץ בעיר והניח אבן פינה לשכונה חדשה (עמ' אחרי)

יש

508

שלנו

508 | במה תורנית אידאולוגית ומעשית לחיזוק אחיזתנו בארץ
טבת תשע"ז | 49 שנים לשחרור ירושלים יש"ע והגולן

מחיר השיא למכירת יין
ישראלי נקבע ביו"ש

8

ואין לנו רשות
להתאכזב מהם

6

בת-שבע ויס

4

הרב יוני פרינס

רב קהילה באלעד וגזבר תנועת הנוער עזרא

על הפרשה - ויגש

שמחה, בני ו.... זנקות

מרכבתו, הוא זה שנראה לאביו והוא זה שבוכה על צוואריו. הרמב"ן לא מקבל את דברי רש"י מכמה טעמים ומבאר שיוסף היה לבוש כמלך ובנוסף לכך שעיני יעקב כבר כבדו מזוקן, יעקב לא יכול היה לדעת כי העומד לפניו הינו יוסף, והיות שכן, ברגע שנראה יוסף אל אביו והבין שאכן יוסף הוא העומד לפניו, נפל יעקב על צווארי בנו ובכה עליו עוד מעבר לבכי הרגיל שהיה רגיל לבכות עליו כל אותן שנים בהן נעדר - יונתן בן עוזיאל בדרכו הייחודית פירש -

”יאסור יוסף מרכבתו.. וירא אליו ויפול על צוואריו ויבך על צוואריו עוד“. לאחר שנים ארוכות של אבל, בהן יעקב ממאן לקבל תנחומים על בנו, נפגשים לבסוף יעקב ויוסף. מי כאן בוכה במפגש הזה? מהי המשמעות של הוספת הבכי? אפשרות אחת היא לבאר שיוסף הוא זה הנראה אל אביו, הוא הנופל על צוואריו והוא זה שמוסיף ובוכה יותר מהרגיל - וכך ביאר רש"י. במבט ראשון כך עולה גם מהכתובים, יוסף הוא האוסר את

נאום מזכיר המדינה ג'ון קרי בשבוע שעבר היה הניסיון האחרון שלו להיכנס לספרי ההיסטוריה. אחרי שנים של חוסר הצלחה בהובלת החזון שלו למזרח התיכון, מנצל קרי את נאום האחרון כמזכיר המדינה בהעברת המסר הכושל שלו. פעם אחר פעם טועה ג'ון קרי בנאומו ובהחלטותיו, אך האובססיות המשיחיות שלו כנראה לא נותנת לו לראות את התמונה המלאה. השבוע בישעמדה - על ההחלטות הגרועות של ממשל אובמה.

המשך בעמוד הבא >

יציאה	כניסה	חברון	יציאה	כניסה
17:29	16:26	17:31	16:11	ירושלים
17:30	16:27	17:32	16:30	תל אביב
17:34	16:24	17:30	16:19	חיפה

זמני השבת

מדריך למטייל במעיינות יהודה שומרון ובקעת הירדן

לאוהבי הארץ
ספר חובה שאסור לפספס

מחיר מבצע לרגל ההשקה 20 ש"ח בלבד

רכישה: 02-6211999 | www.yeshaclick.co.il

הוא כרגיל טועה - לא היה שם אף איזון. בעוד שההחלטה מגנה את המשך ההתיישבות ביהודה ושומרון, וטוענת שהיא עוצרת את האפשרות לשקט במדינת ישראל, אין בהחלטה כל התייחסות או קריאה לתושבי הרשות לעצור את ההסתה והאדרת הטרור על ידי קריאת כיכרות על שם רוצחי ילדים.

החלטת האו"ם גם קוראת להפסקת הבנייה ביהודה, שומרון ובקעת הירדן, אך אינה קוראת להפסקת הבנייה הערבית שרחבה פי שלוש. ההחלטה תוקפת את ישראל בלבד, בעוד תושבי הרשות יכולים להמשיך לעשות ככל העולה על רוחם, לפי ההחלטה אין להם כל קשר למה שמתחולל במדינת ישראל.

בנאום האחרון שלו כמזכיר המדינה, בוחר קרי להתעלם מהבעיות האמיתיות של העולם ולהתרכז בנו, מדינת ישראל הקטנה. במשך יותר מ-70 דקות התעלם קרי משכנתו היקרה סוריה ומהרצח הנורא שמתבצע שם, מהאיום של דעא"ש, מהאיום האיראני ומההסכם הגרוע שנחתם איתם ועוד בעיות עולמיות מורכבות הרבה יותר. האובססיה הזו של קרי למדינת ישראל הזויה, כאילו הסכסוך הזה הוא המפתח לפתרון כל צרותיו של העולם.

אבל קרי בקרוב ייכנס לספרי ההיסטוריה. בעוד מספר ימים עוזב ג'ון קרי את הבית הלבן יחד עם הבוס שלו. ואנחנו? אנחנו נמשיך לחיות כאן בארץ אבותינו לנצח נצחים.

טרור ורציחות מלאות שנאה והסתה. קרי טען בנאומו שפתרון שתי המדינות הוא הפתרון היחיד למען השלום, אך העבר של הערבים החיים בארץ ישראל מוכיח אחרת. כבר כ-100 שנים, עוד מאז גלי הטרור בשנות ה-20 של המאה הקודמת, שאנו יודעים שהענקת מדינה לערבים בארץ ישראל תגרום להבערת המזרח התיכון, ובעצם תהיה רק בבחינת הוספת שמן למדורה שבכל מקרה קשה לשלוט בה.

"אין קשר בין ההתנחלויות לבין בטחון ישראל", טען שוב ושוב קרי בנאומו. אולי הוא חשב שאם הוא יגיד את זה מספיק פעמים זה יהיה נכון. כנראה שבכל ביקוריו כאן, קרי מעולם לא הטריח את עצמו למרפסות היישובים הישראליים ביהודה ושומרון. אם היה שם, בוודאי לא היה אומר את מה שאמר. הרי יהודה ושומרון, מעצם גובהם הרם, צופים לעבר כל מדינת ישראל, שולטים על כל שפלת החוף ומאיימים עליה באופן ישיר. קרי צריך להיות בעל דמיון גדול מאוד, או בעל לקות בחשיבה אסטרטגית, כדי לחשוב שעל אף הקרדיט העגום של הערבים בקיום ההסכמים הקודמים הם לא ישתמשו בשליטה שלהם על המרחב לרעה.

הוא טען שההימנעות של ארה"ב ואי הטלת הוויטו החלטו מכיוון שההחלטה הייתה מאוזנת. שהיא נזפת במדינת ישראל וברשות הפלסטינית כאחת ולא מפלה ביניהן. בפועל,

נאווה של מזכיר המדינה היוצא ג'ון קרי בשבוע שעבר סימל את מה שהיה ממשל אובמה בשביל המזרח התיכון בכל שמונה שנות כהונתו. כמו מדיניות החוץ של ממשל אובמה, גם הנאום של קרי היה מנותק מהמציאות במזרח התיכון בכלל ובמדינת ישראל בפרט. לשמחתנו, זו הייתה ירייה אחרונה ברגל של הממשל הכושל, רגע לפני שהוא יוצא החוצה ומפנה את מקומו לנשיא הנבחר דונלד טראמפ.

לאורך כל 31 שנות מעורבותו, כסנטור וכמזכיר המדינה, הסתובב קרי בכל המרחב וחיפש איך להגיע למצב בו הוא מביא את בשורת השלום למזרח התיכון. אך המדיניות הזאת, בדיוק כמו נאום קרי, הייתה עתירת טעויות ובעלת סתירות כלפי מה שמתרחש באמת בעולם. הוא התעלם בנאומו מהשבוע שעבר מכל חטאי הרשות הפלסטינית, וטען שהסיבה לכישלון המשא ומתן אינו בשל הפער בין העמדה הישראלית לעמדת הרשות הפלסטינית, אלא בשל חוסר אמון בין שני הצדדים.

הוא הטעה והתעלם באופן מופגן מחוסר ההסכמה של הרשות הפלסטינית לעמוד במבחנים שהציב מולה הצד הישראלי למען דו-קיום. כל הצעדים (המוטעים) שעשתה ישראל למען קידום המשא ומתן, דוגמת הסכמי אוסלו וגירוש גוש קטיף וצפון השומרון, ושנעשו על אף מחאותינו, נענו בפעולות

נציגי מועצת יש"ע, עודד רביבי ראש מועצה מקומית אפרת וראש דסק חו"ל, ויגאל דילמוני מעניקים למושל לשעבר מייק האקבי מפת תבליט של ארץ ישראל, השבוע בכנסת.

וביאר בשפת אמת: שיוסף כל מהותו הינה התדבקות בה'. גם כשעוסק יוסף בענייני העולם הזה, לא נפרד כלל מה'. יוסף יכול להיות משביר לכל ארץ מצרים ומשנה למלך ועדיין להישאר יוסף הצדיק. הוא לא מתפשר על הגשמיות ובתוך כל זה עדיין דבוק בה' בכל מאודו. היות שכך, יוסף לא קורא קריאת שמע כרגע כי כל מהותו הינה קריאת שמע. יעקב, לעומתו, הינו למעלה מהטבע, ולכן נדבק בה' ולא יכול לנשקו. שנזכה בעזרת ה' להיות כיוסף הצדיק, לשלב תורה עם דרך ארץ ובה בעת להישאר דבקים תמיד בו יתברך.

יעקב השתחוה ליוסף טרם הספיק יוסף לעדכן אותו שאכן הוא בנו. היות שכך, הצטער יוסף מכך מאוד מכיוון שכיבוד הורים מוביל לאריכות ימים, ההיפך יכול לגרום לקיצור ימים. יוסף היה שרוי מאותו רגע בצער גדול בעטיו של חוסר כיבוד ההורים שנוצר מהמפגש ביניהם, ולכן יוסף בכה על כך שאביו השתחוה לו. השאלה המתבקשת, לפירוש רש"י, מדוע יעקב לא בוכה? רש"י מצטט מדרש אגדה שבאותה שעה עסוק היה בקריאת שמע ולכן לא נפל על צווארי יוסף ולא בכה. השאלה היא אם כן מדוע יוסף לא קרא גם כן קריאת שמע? שהרי אם אכן יש חובה לקרוא ולכן יעקב קורא, מדוע יוסף אינו קורא?

לוקחים כל שקית ברצינות ועוברים לסל קניות רב-פעמי

לכת

ב-1 לינואר חוק השקיות נכנס לתוקף. ממועד זה תופסק חלוקת השקיות בקופה ברשתות השיווק, וכל שקית תחויב ב-10 אגורות.

סל קניות רב-פעמי בסבסוד המשרד להגנת הסביבה יחולק ברשתות השיווק שהצטרפו למהלך, בקנייה מעל 100 ₪. החלוקה עד גמר המלאי.

פרטים באתר: SVIVA.GOV.IL

באירובות בת שבע ויס

האשקוביות בבית אל א', קיץ תשל"ח

היישוב, שנבחרו בחג הסוכות, כחודש לפני העלייה לקרקע. ידענו שמשפחה שיש לה ילד או שניים מקבלת חדר אחד; משפחה שיש לה שלושה ילדים ומעלה - שני חדרים. כולם הבינו שהחלטות נכונות. איש לא התמרמר ולא התנגד. כיוון שהיה ברור לכל החברים שהקמת היישוב תיעשה ברוח ההלכה, היינו בקשר רציף עם הרב צבי יהודה. שאלה חשובה שעלתה אז נסבה על המחויבות שלנו לפעול על פי החלטות הממשלה, היינו: אם הממשלה תחליט לאסור את העלייה, האם נעלה בכל זאת או שנקבל את הדין? הרב צבי יהודה פסק שנעלה באישור בלבד. כצליה הפעיל את הקשרים הקרובים מאוד שהיו לו עם אריק שרון, שרון דיבר עם בגין, ובגין - הבטיח שהאישור יינתן, ובכך במרחשוון תשל"ח עלינו בדרך העולה בית אל.

יישוב בתוך בסיס

בשל הלחץ שהפעילה ארה"ב על ממשלת ישראל, הוחלט שלא ליצור נקודת יישוב בפני עצמה, אלא ליישב את חברי הגרעין בתוך בסיס צבאי שנמצא במקום. היו שדברו על כך שנצטרך ללבוש מדי צה"ל. דבר זה עורר גיחוכים לא מעטים לאור מספרם הגדול של התינוקות והשאלה בדבר הצורך לחתלם בחיתולים בגוון חאקי. ההתיישבות בבסיס צבאי יצרה מסגרת חיים המתנהלת על פי נהלים צבאיים: נדרשנו להציג אישורים בעמדת הש"ג, התגוררנו במבנים שיועדו לכתחילה לבסיס צבאי ולא למגורי משפחות. המבנה, שבפי הבריטים כונה בשם 'קסרקטין', היה מבנה מאורך. באמצעו מסדרון, ומשני צדי המסדרון - חדרים: 3 בכל צד. בקצה המסדרון - שירותים ומקלחת שהיוו זקוקים לחדרים רבים מאלה שהיו, הוסבו השירותים והמקלחות לחדרי מגורים - והם שימשו את הרווקים שבינו. המראה של החדרים היה כמראה חדרים ששימשו קודם לכן חיילים, וד"ל. אמי התקשתה לשאת את המחשבה שניכנס לגור בחדר כפי שהיה. היא מיד 'נכנסה לפעולה' והחלה מקרצפת את הקירות בכל כוחותיה ואמצעי הניקוי

ראינו שטחי מולדת שנתן לנו הקב"ה. הם שלנו! אז בואו וניישב אותם.

המנהיגים ענקים, העם - מפעיל פרוטקציות

תנועת "גוש אמונים" סחפה בהתלהבות צעירים רבים. בראש המערכת עמדו ענקים: הרב לוינגר, שפעל במלוא כוחותיו למען חברו ולא חשש מתגובות המשטרה; חנן פורת, שבהתלהבות הלהיב את הציבור כולו; גאולה כהן, שאי אפשר היה להישאר אדישים כשהיא דיברה; וגם אריק שרון, שאמנם מאז תכנית ההתנתקות אנחנו מדברים בגנותו, אבל אז היה אחד התומכים הגדולים של בית אל, שעל פיו יישק דבר. והציבור - התלהב. התלהב עד כדי כך שלעתים נוצר מצב אבסורדי: דחינו אנשים. אנשים התקשרו וביקשו להצטרף בתאריך מסוים ונדחו בתשובה בנוסח: "לא. בתאריך הזה כבר לא יהיה לך קרוואן". אנשים התחננו והפעילו פרוטקציות כדי להיכנס לגרעין. היום זה נשמע מגוחך, אבל אז זו הייתה הרוח שפיעמה בעם.

אל הבלתי נודע בתמיכת המשפחה ובאישור ההלכה
משפחתנו כללה אותנו, ההורים, וארבעה ילדים קטנים. למרב, הגדולה, עדיין לא מלאו חמש. לא עבדתי אז מחוץ לבית. הרגשתי שבקיבוץ עבדתי די ומגיעה לי מנוחה, והחלטתי להישאר לגדל את הילדים בבית. אם היו קשיים, הם היו שלנו, של המבוגרים, לילדים לא היה שום קושי. גם המשפחות שלנו תמכו: ההורים שלי היו מעורבים מאוד. הם הקימו את קיבוץ טירת צבי ואת קיבוץ סעד, כך שסגנון הפעולה לא היה חדש להם. הם רגישו שאנחנו ממשיכים את דרכם וסייעו לנו מאוד כבר מהיום הראשון, אבל על כך ארחיב בהמשך. המהלך נתפס כמהלך 'הגיוני', היום, בהסתכלות לאחור, עם יד על הלב, ייתכן שלוהייתי חושבת פעמיים, אולי לא היינו עושים מה שעשינו, ובוודאי לא בקלות שבה עשינו זאת אז. הלכנו אל הבלתי נודע, ובבלתי נודע הזה התקבצנו בשלב הראשון 17 משפחות.

הגענו למקום חדש, שאפילו לא ביקרנו בו קודם לכן. את כל המידע קיבלנו מחברי מזכירות

מראיינות:

נעמה פניאל ונחמה סולטאן

בלדה לעוזב הקיבוץ

הכול החל בחג השבועות תשל"ז, כשנה וחצי אחרי שעזבנו את קיבוץ עלומים ועברנו לירושלים. גיורא, בעלי, הלך לכותל לתפילה ופגש שם את החבר שלנו אורי אליצור. אורי שאל: "אז מה, תמשיכו לגור בעיר?" גיורא השיב שלא, ואורי מיד הציע: "אז תבואו לעפרה", אבל גיורא הסביר לו שאנחנו רוצים ללכת ליישוב חדש, ולא להצטרף ליישוב קיים. אורי סיפר לו שמתארגן גרעין להקים את ביתאל ומשם החל הכול. הפגישה הראשונה של הגרעין, שלא יכולנו להשתתף בה, התקיימה במרכז שפירא. התקבצו ובאו אליה חילונים ודתיים מכל קצות הארץ. לפגישה השנייה, שהתקיימה בבית כנסת בשכונת סנהדריה המורחבת בירושלים, הגענו. בהרכב הגרעין חל שינוי: רוב המצטרפים אליו באו מאזור ירושלים, ואילו האנשים שבאו מאזור רחובות ומרכז שפירא, והשתתפו בפגישה הראשונה, פרשו ממנו. בגרעין הראשוני להקמת בית אל היו אפוא בעיקר ירושלמים: מגבעת מרדכי, מקריית משה ומסנהדריה. גם הפגישה שאחריה הייתה בירושלים, במשרדי "גוש אמונים" שברמת אשכול.

'חייבים לעשות משה'

באנו מקיבוץ. החיים בעיר לא התאימו לנו, וידענו שאנו מחפשים משהו אחר. כשהגיעה ההצעה הזאת, 'קפצנו' על הרעיון. בתקופה הזאת, הקמת יישובים הפכה לטרנד. מלחמת יום הכיפורים ובמיוחד מחירה הכבד - החללים הרבים, השאירו את העם בטראומה. הציבור הרגיש שחייבים לעשות משהו! זה היה הלך הרוח הכללי. לא הרגשנו מיוחדים או מושוגעים לדבר. אמנם מעטים מחברינו חשבו שהצעד, שכלל עזיבת בית והליכה אל הבלתי נודע, מעיד שאנחנו לא ממש נורמליים, אבל הרוב המוחלט ראו בהקמת יישוב אידאל. באזורים הנרחבים החדשים שהתפרשולענינו

הגברים את התעלות לקווי המים והביוב, ובכל פעם שהגיע סיור משמר הגבול - הוסתר כל ציוד החפירה עד להסתלקות אנשי הסיור מהמקום. הפתרון לנושא השירותים, עד להשלמות התשתיות, בא הפעם מעיריית ירושלים: היא סיפקה לנו שירותים כימיים. לכולם היה מובן הצורך לתפוס שטח גדול, ולכן את הקרוואנים שיועדו למגורים הציבו על גבעה מרוחקת יחסית, הגבעה שהיום עומדת עליה הישיבה. בשלב הזה החל הפיצול בין בית אל א' לבית אל ב', שאני מעדיפה שלא לדבר עליו.

אחוזה ורעות

במבט לאחור אני מבינה עד כמה התנאים כאן היו קשים, בלי אמצעים נורמליים. במציאות של היום קשה להבין זאת. המיוחד בקשיים הללו היה לא הם עצמם, אלא המהות שהם יצרו - אחווה אמיתית וחזקה בין כולם. זה התבטא בנכונות לעשות למען הזולת 'עם כל הלב'. אם אחד החברים נסע לירושלים, חברו יכול היה לתת בידו רשימת קניות ומטלות שכללה קניית מסמרים בחנות הממוקמת בקצה אחד של העיר והבאת כביסה מן המכבסה שנמצאת בקצה האחר שלה; אם משפחה אחת נסעה לחתונה, המשפחה השכנה הציעה מיד להשגיח על ילדיהם וכד'. הקושי המשותף והרצון לעזור יצרו חברויות חדשות. הן לא ביטלו חברויות קודמות שהיו, אבל הייתה בהן עצמה מיוחדת. הן היו חברויות בלב ונפש. בתקופה זו הייתה אווירה כללית של דאגת איש לרעהו; של התגייסות ביום ובלילה, בלי 'קטורים' ובלי תלונות. אם יש משהו שאני מתגעגעת אליו - זה זה!

אז והיום

התחלנו כקבוצה של 17 משפחות והיום יש כאן כ-1,200 משפחות. האווירה שהייתה אז אינה יכולה להישמר ביישוב גדול. לפעמים אני חושבת על הגידול ותוהה אם לזה התפללתי. קול אישי לוחש לי שלא, אבל אני מתגברת עליו ואומרת לו (ול): 'איזו זכות יש לי על ארץ ישראל?' אני מבינה שהחשיבות שיש להיאחזות של 1,200 משפחות ביישוב גוברת על הנטייה האישית שלי 'להישאר קטנים'. אמנם 'קטנים' פירושו אינטימיות. 'קטנים' פירושו גם אווירה חמימה ונחמדה יותר, אבל משגדלנו - השתנתה המציאות. עלינו להבין שגדלנו ולהתפלל שנפרץ ונגדל ונהיה לאלפי רבבה.

ירקות, בגדים, צמר לסריגה וגם משקפיים. קרה שנכנסתי לחנותו של האופטיקאי, ובחוף, במכונית החונה, חיכו ילד או שניים קוראים או משחקים בהנאה. השוק היה שוק, אבל גם בנק לעת מצוא. לא פעם נתנו למוכרים המחאה, והם נתנו לנו כנגדה את הסכום שהיה נקוב בה במזומן. כשפרצה האינתיפאדה, החלו הבעיות ופסקו הקניות. בשלב הזה כבר גרנו במגורי הקבע, אבל כאן אני מקדימה את המאוחר.

מן הבסיס למגורי הקבע

בבסיס הצבאי גרנו קרוב לשנה, ואז התחילו לבנות את יישוב הקבע. בתשעה באב טיילנו עם הילדים, כמנהגנו, לארטיס(להעביר את הצום). בהתקרבות למקום, זיהינו קבוצה של ערבים. הם הסתובבו שם, הצביעו לכאן ולכאן והסתודדו ביניהם. סיפרנו על כך לחברי המזכירות, והם ביררו וגילו שאחד האנשים שראינו הוא עורך דין ערבי שטוען בשמם של מספר ערבים מרמאללה, שהשטחים של היישוב, שהיו עד כה בצו תפיסה צבאי, שייכים להם. התכנסו חברי המזכירות ונציגי 'גוש אמונים' והחליטו לעבור לאשקוביות, אף על פי שתהליך בנייתן טרם הושלם ובוודאי שעדיין לא חוברו למים, לביוב או לחשמל. זהירו את כולם לשמור על חשאי, כי חששו מאוד מפני בג'י. וכך קרה שבלי להשבין ראשון לשני, בין ח' לט' באלול בשעה 2:00 לפנות בוקר הגיעו לעזרתנו אנשים מעפרה, משילה ומנווה צוף, והתחלנו בהעברה. תחילה העברנו את המיטות. אז הערנו את הילדים, וכל אחד נכנס לבית שיועד לו והשכיב את ילדיו לישון. רק לאחר מכן הועבר יתר הציוד. בבוקר הגיעו הפועלים לאתר הבנייה ומצאו מבנים סגורים, ובתוכם - אנשים. ביום ראשון, שבוע לאחר צאתם מצרים שלנו, התקיים כמתוכנן הדין בבג'י, וההחלטה שהתקבלה בו הייתה אף היא 'כמתוכנן': 'הקפאת המצב הקיים'. כיוון שכבר היינו בתוך הבתים, לא יצאנו מהם. עם זאת, כל עבודות הבנייה והתשתית הופסקו באחת. גרנו באתר בנייה. המעבר מבית לבית הצריך הליכה, שטיפוס ודילוג משמשים בה בערבוביה, בתוואי שאינו נוח למעבר, כולו עשוי גבעות ועמקים, תולדות וגיאיות. לילדים - חגיגה; לנשים הרות - סיט. להשלמת פעולות הבנייה התגייסו הגברים. העבודות התבצעו בתורנות בחסות הַחֶשֶׁק, בלילות. באתים בידיהם חפרו

שעמדו לרשותה, ובלבד שמשפחתנו, ובמיוחד ציפי התינוקת, תגור במקום הראוי למגורים. ראוי מבחינת ניקיונו - כנראה; מתאים בגודלו למשפחה - לאו דווקא. כשעלינו ניסיתי להצטמצם ככל יכולתי, אבל על מיטות לילדים, שולחן וכיסאות לא יכולתי לוותר. מקרר ומכונת כביסה - הבנתי שלא אקח עמי, אבל עד כמה שהתאמצתי ודחסתי, בכל זאת בפחות מאחד עשר ארגזים לא הצלחתי לארוז את הדברים שאי אפשר בלעדיהם. גיורא חשש מאוד שלא נצליח להכניס את הכול פנימה. תודה לאל, בסופו של דבר הדחיסה הזאת הצליחה. כך חשבנו, אך כעבור כמה ימים הגיע החורף והנה התברר ש'שכחתי את המגפיים' ופתאום שמתי לב ש'חסרות מגבות'. לא היה פשוט.

הצגת האישורים בכניסה לבסיס הייתה עניין שבשגרה. לכולנו היו אישורים. הצגנו אותם בכניסה ונכנסנו. זה היה פשוט פחות כשבאו אלנו אורחים. הכנסת אורחים לבסיס לוותה בבירורים והייתה מסורבלת למדי. את החיילים פגשנו בעיקר בבית הכנסת של הבסיס, שגם אנחנו התפללנו בו, ומלבד זה לא היה לנו קשר רב עמם. הילדים, לעומת זאת, חוו את הצבאיות' כחוויה מיוחדת ומהנה. הם עקבו אחר פעילות החיילים, התרשמו מהמפקדים ונהנו מאוד.

הרגשה של התגשמות חלום

את העלייה אפפה תחושה של שמחה, של התגשמות חלום. עלינו ביום שלישי, והנה מתקרבת ובאה השבת. איש לא חשב 'איך נסדר?', 'איפה נכבס?' כמעט כולנו היינו מטופלים בתינוקות, ואם כי הכול היה לט בערפל, בכל זאת הייתה הרגשה של שמחה בלתי רגילה. השבת הראשונה הייתה שבת גשומה ועילאית: בחוף רוח סערה, גשם וקור, ובפנים - שירים והמון חום ושמחה. בשבת הזאת התוודעו ילדינו למושג שלא הכירו קודם לכן: 'בוץ'. את בגדיי של בני בן 4-ה נאלצתי באותה השבת להחליף לא פחות מ-4 פעמים. בכל פעם שירד במדרגות ה'קסרקטין' והגיע למדרגה האחרונה, לא הצליח שלא להחליק במשטח שהפך בוצי וחלקלק.

היחסים עם ערבי הסביבה

עד לפרוץ האינתיפאדה הראשונה לא נוצרו מתחים בינינו לבין ערבי הסביבה. אדרבה, נסענו לרמאללה לערוך את קניותינו: פירות,

"הנרות הללו אנו מדליקים
כמו הילדים המתוקים
שאנו מולידים,
אפשר לשים בהם את השמן
ולהיטיב הפתילות

אבל משם זה רק תפילות..."
הילדים הללו אנו מגדלים
וזו קצת קשה לראות אותם מהצד
לפעמים, צריך לשמור מפני הרוח
ולשמור על עירנות

אבל משם זה סבלנות...
ואין לנו רשות להשתמש בהם
(להתאכזב מהם) רק לאהוב בלבד
ולהתפלל לנס, כמו בימים ההם -
בזמן הזה (בסבך הזה).

ואין לנו רשות להתאכזב מהם

חנוכה, גשם טוב שוטף את העולם. כולם ישינים ואני נושמת את השקט. לכמה רגעים הערב רוויתי נחת. בתוך כל הכאוס של בית עם מתבגרים, לאור הנרות הצבעוניים הם יישבו כולם ושיחקו סביב השולחן והימרו על מטבעות שוקולד, ואז האמצעי הביא גיטרה וניגן לכולם שירים מוכרים והבכור הכין עוד משה לארוחת ערב. לכמה דקות ארוכות, היה פה רגוע ושמן.

כל שנה בחנוכה מעלה מישהו את השיר המיוחד הזה של חנן בן ארי. עוד לפני שחנן היה מפורסם, השיר הזה הוסיף הרבה אור לעולם.

לגדל ילדים זה נס. יש כל כך הרבה מה שיכול להתקלקל שזה באמת הזיה שאנחנו בוחרים להביא לעולם עוד ועוד מהם. תוך כדי הכתיבה אני מאזינה שוב ושוב לשיר הכל כך אמיתי של חנן והדס ומבינה שלעולם לא אצליח למנוע את הכאבים של ילדי או להיות איתם כל הזמן. העובדה שבני אנוש ממשיכים ללדת ילדים מופלאה. הרי זה סבך אינסופי של דאגה כנה ועשייה מרובה.

כמה סבלנות צריך כדי לעבור איתם את השנים הנוראות של חטיבת הביניים עד שהם מגבשים זהות, עד שהשכל מגיע לקצוות (אצלנו בבית אומרים שיש שלב שהגוף גדל מהר אבל לוקח זמן לשכל ולתודעה להתפתח ולכסות את כל המרחב, ובזמן הביניים הזה המתבגר לא תמיד חביב על הסביבה ואפילו די קוצני ואנוכי לעיתים

מזומנות). כולנו מכירים את טריקות הדלת, ההעלמות, הנהמות התכופות ושינוי מצב הרוח. ואלה שנים שהרבה מהן בחושך. שנים שאני כאמא יכולה רק להמשיך לחבק ולסמוך על הזמן שיעבור ויביא את השקט אל נפשו של המתבגר ואל סביבתו. שנים של חיפוש מתמיד אחרי נקודות אור זעירות שמאשרות שזו רק תקופה וזה יעבור. יש את הרצון המתמיד לגנון עליהם אל מול הידיעה שנפילות בהכרח מובילות לגדילה עצמאית, קיימת השאיפה להיות שם תמיד בשבילם אל מול הצרכים שלי כאישה, כרעה, כאשת מקצוע. וכמו הנרות הצבעוניים, כל רוח נושבת יכולה לעצב אותם מחדש ולהשפיע על יכולות הבעירה שלהם. השקעה בתנאים נכונים משתלמת בהנאה מרובה, אבל לא הכל בידיים שלנו.

כשהילדים צעירים אנחנו דואגים להם לקיום הפיזי באופן צמוד במיוחד. שיהיה להם חם, שיהיו שבעים שיהיו נקיים. כשהם גדלים הדאגה רק מתגברת אבל עוברת למישורים מורכבים יותר. כי לקום לבילה לתינוק זה אתגר גופני אבל להישאר ערה כי הוא לא ענה לטלפון ואני לא יודעת מתי יחזור זה אתגר מורכב יותר של רוח. כמה לסמוך עליו שהוא אומר את האמת וכמה לחשוש שהוא מגן על חברות נערים שעושה שטויות. ולא, אין לנו רשות להתאכזב מהם! אין לנו כהורים את הפריווילגיה להשאיר את החינוך למישהו אחר או לגעור בילדים שלא נכנסו לאיזו תבנית. ולכל ילד יש את הדרך שלו. ילד אחד מתחזק על ידי חיבוקים והשני דווקא

מלקיחת אחריות. והכי קל זה לצעוק עליהם. הכי קל להתאכזב ולהטיל עונשים, אבל כמה זה באמת בונה אותם כשאנחנו כל כך מתעקשים שיעשו מה שאמרנו להם? בעידן המודרני כנראה שהרבה פחות מאשר לפני חמישים שנה. ואלה הדפוסים שאנחנו מכירים מהבית, וקשה לנו מאוד לשנות אותם וללמוד את פני הדור החדש. ולמצוא את שביל האמצע בין הפתיחות איתם לבין הגבולות שהם כל כך מחפשים. ולראות אותם פורחים ולשמוע מהם גם על אכזבות. ותמיד לשמור על דלת פתוחה וערוצי תקשורת מגוונים כי אין לדעת מתי הם באמת ירצו לספר. וגם ההוא שעובד בקצרות יכול לשבת איזה ערב ולשפוך את הלב על כוס שוקו חמה. וההתמודדות מול החברה שלא תמיד משרדרת על אותו גל של הבית. וההליכה הזהירה בין ערכים של הבית לתופעות החיצוניות שלא תמיד מתיישבות עם הדרך שלנו. ובאמת, משקיעים בהם את כל מה שיש לנו - ממון, זמן, תשומת לב, ואז חוטפים נהמות בלתי מוסברות וכל שנותר הוא למזגם בחיך 'ואין לנו רשות להתאכזב מהם' ולהתעורר יום אחד לנער חסון ומתוק שמחייך ומוקיר תודה ועוזר בבית ושוב מחייך. ולדעת שגם אח שלו יתאפס יום אחד. ולחייך. ולהודות על נקודות האור. כל השאר בנוס...

הפתרון לתביעות נגד חברות הביטוח הפלסטינאיות

סוכני ביטוח, מבוטחים פרטיים,
מנהלי מחלקת תביעות רכב בחברות ביטוח,
וראשי מועצות, משרדנו מעניק ייצוג בתביעות
נגד חברות הביטוח הפלסטינאיות

בהצלחה רבה

לרבות גביית הכספים בפועל

לתיאום פגישה: עו"ד שמואל גייזלר 073-7051480

מה יקרה

יום חמישי | 11 בינואר

שרה ב"ק במיתרים / י"ד בטבת 12 בינואר

מי מניע את גלגלי תעשיית האקטואליה? האם עיתונאי יכול באמת לספר כל מה שהוא יודע? ועוד. אשת התקשורת שרה ב"ק חושפת את מאחורי הקלעים של העשייה החדשותית, בהרצאה בליווי קטעי וידאו וכתבות. בשעה 20:30 בבניין המועצה. מחיר: 30 ₪. לפרטים: www.hrhevron.co.il

שלישיית מה קשור בנקעת הירדן / ט"ז בטבת 14 בינואר

השלישייה המופלאה שהחלה את דרכה בעולם הסטנד אפ בתכניתו של אלי יצפאן, סימנה כיוון חדש בסצנת הבידור והגיעה ישר ללב הקונצנזוס. בהיכל התרבות בשעה 21:00. מחיר: 60 ₪. לפרטים ורכישה: 02-9941410

שיחה על סרט במתנ"ס גוש עציון / י"ג בטבת 11 בינואר

הקרנת הסרט "אח שלי גיבור", המתמקד במסע של צעירים ישראלים בעלי תסמונת דאון יחד עם אחיהם לטיול תרמילאים בצפון הודו. בסיום הקרנת הסרט תתקיים שיחה עם מפיק הסרט אנוש קסל. בשעה 20:00. מחיר: 25 ₪. לפרטים: 02-9937999

ש.א.ג. (תלם)
בניה ומיתוח בע"מ

המשפחה מתרחבת?

אמא, אבא, אחותי המופרעת, פיפס, יוסי אחי, אחותי הכי הכי מופרעת.....

משפחה יקרה!

✓ 13:00 נכון שתמיד חלמנו על עתיד טוב למשפחתנו?

✓ 13:00 וקהילה עוטפת?

✓ 13:02 ומקום לחנך את כל האוצרות שלנו?

✓ 13:02 וחדר לארח את כולכם?

אמא
✓ 13:01 נו נו??

אבא
✓ 13:04 כבר אמרתי לכם שחלומות זה רק בסרטים...

✓ 13:06 ויחידת הורים מפנקת?

אחותי המופרעת
✓ 13:06 חפירות...נו ספרי!

✓ 13:07 אז זהו. מצאנו!

עכשיו כל החלומות מתגשמים!
דירת פנטהאוז ענקית | 8 חדרים | במרכז היישוב עלי

במחיר **1,219,000 ₪** בלבד

שלמה 052-8109575

מרכז מידע | **1-800-260-240**
אמונה | www.amana.co.il

מה קורה?

לדיווחים ותמונות:

yesha.shelano@gmail.com

מושל ברוחו

המושל לשעבר **מייק האקבי**, מי שהיה אחד מהמועמדים לנשיאות ארה"ב מטעם המפלגה הרפובליקנית בבחירות האחרונות, סייר ביום שלישי האחרון בעיר מעלה אדומים כאורח של מועצת יש"ע ותנועת OJC. **האקבי**, הגיע אחר הצהריים להנחת אבן פינה לשכונה חדשה במעלה אדומים שם נפגש עם מנכ"ל מועצת יש"ע **שילה אדלר** ועם ראש עיריית מעלה אדומים **בני כשריאל האקבי** אמר בסיום כי הוא נהנה כל פעם מחדש להגיע למעלה אדומים, "זו עיר יפיפיה, ואני מייחל לכך שכשאנשים ישמעו את המושג 'התנחלות', הם יוציאו מראשם את הדימוי של אנשים שחיים באוהלים, אלא שהם גרים בערים יפות ומעוצבות. איני יודע מה המדיניות של ממשל טראמפ תהיה, אבל אני כן יכול להגיד לכם שהיא תהיה שונה לחלוטין מהמדיניות בשמונה השנים האחרונות". בהמשך הסיור, נטע המושל לשעבר עץ זית באדמת מעלה אדומים, והניח יחד עם ראש עיריית מעלה אדומים את אבן הפינה לשכונה החדשה שתיבנה במעלה אדומים ונמצאת כעת בהקפאה.

תמיכה מהכנסת

כחלק מההכנות לשנת החמישים לניצחון במלחמת ששת הימים ושחרור יהודה, שומרון ובקעת הירדן קיימה השבוע הנהלת מועצת יש"ע ישיבה מיוחדת במשכן הכנסת **1**. את הישיבה כיבדו בנוכחותם יו"ר הכנסת ח"כ **יולי אדלשטיין**, שרת התרבות והספורט ח"כ **מירי רגב**, השרה לשוויון חברתי ח"כ **גילה גמליאל** ויו"ר שדולת ארץ ישראל בכנסת **יואב קיש** ששיתפו את הנהלת מועצת יש"ע במחשבותיהם לקראת שורת האירועים החשובים. הישיבה הייתה יעילה מאוד והתמקדה בעיקר במיקוד הרעיונות לקראת אירועי שנת היובל. השתתפו בישיבה הנהלת מועצת יש"ע וראשי רשויות מיהודה, שומרון ובקעת הירדן, יו"ר מועצת יש"ע **אבי רואה**, מנכ"ל מועצת יש"ע **שילה אדלר**, סמנכ"ל מועצת יש"ע

יגאל דילמוני וראשי המטה הלאומי בליכוד. יו"ר מועצת יש"ע **אבי רואה** אמר: "אנו פועלים לחבר ביחד כמה שיותר כוחות, יחד עם השרים וחברי הכנסת שבדואי מבינים שזה אירוע מכונן. אנו מודים לכל מי שהגיעו היום לישיבה החשובה הזאת ומקווים לראות את כולם בחגיגות של יהודה, שומרון ובקעת הירדן".

נשיא מדליק

נשיא המדינה **ראובן (חבי) ריבלין**, הגיע בשבוע שעבר לביקור במועצה המקומית בית אל לפגישה עם ראש המועצה **שי אלון** ולהדלקת נר חנוכה. הנשיא הגיע תחילה אל נקודת מצפור "שא נא עניין", שם שמע הסבר על אתר חלום יעקב **2** וקרבות המכבים שהתרחשו באזור, משם המשיך אל בניין המועצה למפגש עם בעלי ובעלות תפקידים במועצה. הנשיא שוחח עם המשתתפים, הקשיב לאתגרים שהעלו בפניו אשר עומדים על הפרק בתקופה זו ובסוף המפגש הוענקה לו תעודת יקיר בית אל מראש המועצה וחבריה. לאחר מכן, המשיך הנשיא לישיבת בית אל, שם מלווה בראש הישיבה **הרב זלמן מלמד**, התקבל בשירתו של הזמר החסידי עקיבא מרגליות על ידי 450 תלמידי ורבני הישיבה וכן משפחות התלמידים ותושבים מהישוב והדליק עימם נר חנוכה. הנשיא **ריבלין** אמר כי "כאן בבית אל, אנחנו מתחברים באופן העמוק ביותר לשורשים שלנו. זו ההיסטוריה שלנו, זו הארץ שלנו, זו האדמה שעובדנו אותה ונאבקנו עליה והנה היום, יותר מאלפיים שנה מאז ימי המכבים, צאצאי יהודה המכבי מרימים את הדגל כאן בבית אל ואנחנו מודים על הניסים ועל הנפלאות כאן בישיבה שאורה הולך למרחקים בהנהגתו של הרב זלמן מלמד, שמוליך בחכמה ובתבונה את המפעל כולו".

לחיים!

זו השנה הרביעית בה משתתף יקב פסגות בסיוע וארגון שני ערבי התרמה לארגון ויצ"ו

מיאמי. במהלך ערב ההתרמה לארגון ויצ"ו מיאמי התקיימה מכירה פומבית שהכנסותיה קודש לארגון, בה התחרו שני משתתפים על בקבוק 5 ליטר של יין הדגל של יקב פסגות, אדום 2014 במארז עץ ייחודי. המכירה הסתיימה בקביעת שיא עולמי חדש למכירת יין ישראלי - 13,000 דולר לבקבוק יחיד. לבסוף, לאחר הסכם ג'נטלמני בין שני הצדדים נמכרו שני בקבוקי יין בעלות כוללת של 26,000 דולר **3**. בנוסף לבקבוק היין היוקרתי כל אחד מהזוכים קיבל את המטבע העתיק המקורי שנמצא במערה שהתגלתה במהלך הקמת היקב בפסגות לפני 13 שנה ומתוארך לתקופת המרד הגדול, לפני יותר מ-2000 שנה.

המכבים בבנימין

מאות משפחות וקבוצות מכל רחבי הארץ, השתתפו בימים רביעי וחמישי של חנוכה, ב"פסטיבל המכבים" - אירוע הממחיש בצורה חווייתית את ימי קדם במקומות בהם התרחשו באמת קרבות המכבים בחבל בנימין. המבקרים נהנו מהשתתפות חנים בסדנאות במלאכות עתיקות מימי החשמונאים - חרש ברזל, כדרות, הכנת נרות, יצור שכן זית ועוד **4**.

חוגגים בעוז ובגאון

ביום שישי התקיים בשמורת עוז וגאון אירוע פסטיבל הגבורה בגוש עציון. בפסטיבל, אליו הגיעו מאות מתושבי גוש עציון, התקיימו טיולים להכרת האזור, סדנאות שטח וגיבוש והכנת אוכל שדה לילדים **5**. הפסטיבל הסתיים בנטיעת עצים לחיזוק השמורה, סמל להיאחזות בהר ולגבורה היהודית. מ"מ ראש המועצה **משה סוויל** אמר: "הפסטיבל בעוז וגאון, פרי שיתוף פעולה של המועצה, תכנית מעוף בק"ל, בית ספר שדה כפר עציון, המתנ"ס ואנשי עוז וגאון הוא המקום המתאים ביותר לציין את פסטיבל הגבורה. עוז וגאון שמסמלים את המאבק, את ההמשכיות ואת החיבור לארץ ישראל ולעם ישראל".

עורך: אלנת זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב:** מ. פלדמן, תקוה דגן, אסף קרדש
תמונות: מירי צחי, סטנצ'ון אמבדן, דוברת מועצה אזורית גוש עציון, תירות חבל בנימין, תנועת עדא, yonatan nir
הפקה: **יש שחר הפקות** בע"מ **לתגובות:** perla@myesha.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: **מועצת יש"ע**
מועצת היישובים היהודיים
ביהודה שומרון וחבל עזה
רמת הגולן 55, ירושלים
טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
www.myesha.org.il